

"עם הכלבים הרומנטיים", 9 משוררים

מספרדית: ערן צלגוב

אוקטביו פס

עץ בפנים

במצחי צמח עץ.
צמח פנימה.
שרשיו הם כלי-דם,
עצבים הם ענפיו,
עלותו הסבוכה מחשבות.
מבטיח מציתים אותו
ופרותיו המצלים
הם תפוחי דם
הם רמוגי להבה.

שחר עולה,
בגופו של הליל.
שם בפנים, במצחי,
העץ מדבר.
התקרבי, שומעת?

תפוז

שמש קטנה
שקטה על השלחן,
חצי היום דומם.
משהו חסר לה:
לילה.

ודאות

האם הוא אמתי האור הקבן
ממנורה זו, אמתיית
היד הכותבת, אמתיית
העינים הרואות את שאני כותב?
ממלה אחת לאחרת
מה שאני אומר נעלם.
אני יודע שאני חי
בין הסוגרים.

מגע

היבנים שלי
פותחות את היולונות של היותך
מלבישות אותך בעירם אחר
חושפות את הגופים של גופך
היבנים שלי
ממציאות גוף אחר לגופך.

בטרם בראשית

המלה של קולות, בהירות לא ברוכה.
יום חדש מתחיל.
זה חדר, אפולו
ושתי גופות שרועות.
בראשי אני אבוד
לבד במישור.
השעות משחיות את שניהן.
אך לצדי את נושמת;
מלבבת ומרחקת
זרמת ללא נייע.
בלתי משגת כשאני חושב עליה,
בעיני אני נוגע בה,
אני רואה אותך בידי
החלומות מפרידים בינינו
הדם מאחר:
אנחנו נהר של פעימות.
מתחת לעפעפיך מכשיל
זרע השמש.

העולם
אינו ממשי עדין,
הזמן תוהה:
הנדאות היחידה
היא חם עורך.
בנשימתך אני שומע
את גאותה של ההגיה,
את חברתה הנשכחת של הבראשית.

משורר מקסיקני, חתן פרס נובל, 1914-1998.

חוזה וואטנאבי

הפה

בגיא
היו פזורים סלעים כמו עצמות של חיה קדמונית
שהתפרקה
בטרם הגיעה לעמק שלנו.

גלגלת גדולה
נעצרה על המדרון בפה פעור
ושאר הגוף התפזר בכיוון הנהר.

הייתי מטפס על המדרון
נעמד מול הפה, בחלל בו הרוח הפכה לסערה,
והייתי שומע
מלמולים, שברי מלים
שאחר כך בלי לומר מלה, נאלמו.
מעולם לא היה משפט ברוח. הפה
כמו אורקל אדוק
בלם את משפטיי שלו מול הילה.
אני יודע זאת עתה
ומודה לו על החיים העורים.

משורר פראנסי ממוצא יפני, 1946-2007.